

ဝေမင်းဒဂုံ

လက်ဖက်ရည်ရောင်းချသူ

နှင့်

ပျိုပျိုတယ်မောင်တုတ်

အခန်း (၁)

တစ်ညသ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသံဟိတ်သည် အပြင်သို့ မသွားကြဘဲ အိမ်မှာပင်ထိုင်၍ စာဖတ်လိုက်၊ စကားပြောလိုက် လုပ်နေကြလေတော့၏။ အပြင်ဘက်တွင်လည်း နှင်းများ စောစီးစွာ ကျနေသည်ဖြစ်ရာ လမ်းသွား လမ်းလာများလည်း သိပ်မရှိတော့ပေ။ ယခုနှစ်ဆောင်းသည် ယခင်နှစ်က ထက် ပို၍ အေးသောကြောင့်လည်း ရန်ကုန်တွင် နေထိုင်သည့် နိုင်ငံခြား သားများရော မြန်မာများပါ အနွေးထည်ထူထူကြီးများကို ဝတ်ကြရသော နှစ်တစ်နှစ်ဖြစ်လေ၏။

"ဒီနှစ်ကတော့ မနှစ်ကထက် သိသိသာသာ ပိုအေးတယ် မောင်တောအုပ်ရေ"

ဟု အင်ဆိုက်ကလိုပီးရီးယား စာအုပ်ကြီးကို ဖတ်နေသော ကိုသံဟိတ်က စာအုပ်ဖွင့်လျက်သားနှင့် စကားစလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ် ကလည်း ဖတ်လက်စ ဒီတက်တစ်စတိုရီ စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ကာ "ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ဒီနှစ် ပိုအေးတယ် မှတ်တယ်"

လက်ဖတင်နှင့်သံဟိတ်နဲ့ ယုံပါတယ် မောင်အုတ်စီ ၁၂ ဝေမင်းအိမ် လက်ဖတင်နှင့်သံဟိတ်နဲ့ ယုံပါတယ် မောင်အုတ်စီ ၃ ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ကိုသံဟိတ်က စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်မီးညှိလေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ စီးကရက်ဘူးကို တိုးပေးလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ မီးညှိလိုက်လေ၏။

"မနက်ဖြန် ဒီဇင်ဘာ ၁၅ ရက်နော်။ ဒါဆို မနက်ဖြန်စမှာပဲ"

ဟု ကိုသံဟိတ်က အရင်းမရှိ အဖျားမရှိသော စကားကို ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မည်သို့မျှ နားမလည်တော့သောကြောင့်

"မနက်ဖြန်စမှာ ဘာများလဲဗျ ကိုသံဟိတ်ရဲ့"

"ပန်းချီပြပွဲလေ မောင်တောအုပ်ရဲ့။ ဂျူဗလီဟောမှာ လုပ်မှာ ကွယ့်။ ဦးဘဉာဏ်ကားတွေ တော်တော်များများ ပါမယ်ပြောတယ်" "ဦးဘဉာဏ် တစ်ကိုယ်တော်လားဗျ"

"မဟုတ်ဘူးကွယ့်။ ပန်းချီဆရာ အစုံပါပဲ။ ဦးထွန်းကြွယ်၊ ဆရာမြစ်၊ ဦးဘလုံ၊ ဦးဘဇော်၊ ဦးဘအုန်း၊ ဆရာခြုံနဲ့ မန္တလေးက ဆရာဝင်း၊ ပြီးတော့ ဦးစောမောင်တို့သားအဖလည်း ကားတွေ ပို့ထား တယ် ပြောတယ်။ တော်တော်တော့ စုံတယ်တဲ့ မောင်တောအုပ်ရဲ့။ ဆရာစုံ၊ ကားစုံ ကြည့်ရမှာပေါ့ကွယ်"

"ဟာ

... ကောင်းသားပဲဗျ။ ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန် သွားကြစို့ ဗျာ"

"သွားရမယ် မောင်တောအုပ်ရေ။ သွားကိုသွားမှ ဖြစ်မယ်။ ဒီပွဲမျိုးက ကြုံရခဲတယ်ကွယ့်"

"အင်း

... ဦးဘဝံ့ ကံကတော့ တော်တော့်ကို တော်တာပဲ နော်"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပန်းချီကျော်ဦးဘဝံ့ကို ချီးမွမ်းလိုက်လေရာ ကိုသံဟိတ်က ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်ကာ

... "တော်ဆို အင်္ဂလန်မှာကို နှစ်ကြိမ်တိတိသွားပြီး ပညာသင်ခဲ့ တာကွယ့်။ ပထမအကြိမ်ကတော့ စကောက်မင်းကြီး ကင့်ချ်၊ ပါမောက္ခ ဝါဒီနဲ့ ပါမောက္ခ လစ်တို့ရဲ့ တိုက်တွန်းစီစဉ်မှုနဲ့ ဘုရင်ခံဆာဘတ္တလာက သဘောတူပြီး ပညာတော်သင်လွှတ်လိုက်တာ။ ဒီတုန်းက ခရစ်နှစ် ၁၉၂၀ လို့ ပြောတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်ကတော့ အင်ပိုင်ယာမတ်ကက်တင်း ဘုတ်ကပြုလုပ်တဲ့ ပန်းချီပြိုင်ပွဲမှာ ပထမဆုရလို့ ဥရောပတစ်ခွင် လှည့် လည် နေထိုင်ခွင့် တစ်နှစ်ခွဲရခဲ့တယ်။ အဲဒီ မှာ အင်္ဂလန်က သူ့ဆရာကြီး စပင်းလပ်ဆီကို

ပြန်ရောက်သွားပြီး ပညာတွေထပ်သင်ခဲ့တယ်။ ဒီတုန်းက ခရစ်နှစ် ၁၉၂၅ လို့ ပြောတယ်။"

"တယ်တော်တဲ့လူပေပဲဗျာ"

"ဟုတ်တယ် မောင်တောအုပ်။ ဦးဘဝံ့ ၏က လူတော်ကွယ့်။ ပြီးတော့ လူကလည်း လူကောင်းတစ်ယောက်ပေပဲ။ အားကြီး ရိုးသားပြီး ဇွဲ၊ လုံ့လလည်း အားကြီးရှိတဲ့လူကွယ့်။ အင်္ဂလန်က သူ့ဆရာတွေဆိုရင် သူ့ကို သိပ်ချီးမွမ်းကြတာ"

"ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေအနေနဲ့တော့ ဦးဘဇော်ဦးဦးဦးဟာ ဂုဏ်ယူစရာပေပဲဗျာ"

"မှန်ပါတယ် မောင်တောအုပ်။ မှန်ပါတယ်"

"ကျွန်တော် သူ့ကားတွေ မကြာမကြာ ကြည့်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။
စုတ်ချက်က နည်းနည်းကြမ်းပေမယ့် တော်တော်သွက်တာကလား"

'ဟုတ်တယ် မောင်တောအုပ်ရဲ့။ ဦးဘဝံ့ ၏က သူ့ကားတွေ ကို စုတ်နဲ့ အခြေတည်ပြီးတော့မှ ပဲလက်နိုက်ဖ်လို့ခေါ်တဲ့ သံလက်ဓား ကလေးနဲ့ အပြားလိုက် ဆေးတင်ပြီး ဆွဲတာကွယ့်။ အနီးကပ်ကြည့်လို့ ကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး။ ဆယ်ပေလောက်က ခွာကြည့်မှကောင်းတာ။'

"ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ဟုတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ပုံတွေက ပုံတူ ကူးဆွဲတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။"

"မှန်တယ် မောင်တောအုပ်။ သဘာဝ ကနေ ဓာတ်ပုံရိုက်သလို တိတိကျကျ အသေးစိတ်ရေးဆွဲတာ မဟုတ်ဘူးကွယ့်။ အမြင်သဘော ထက် စိတ်ခံစားမှုကို ပေါ်လွင်အောင် ရေးဆွဲတာမျိုးပဲ"

110

... နေပါဦးဗျ။ ဦးဘဉာဏ်ကို တခြားနိုင်ငံတွေကရော သိရဲ့လား။"

"သိပါသော်ကော မောင်တောအုပ်ရယ်။ အင်ပိုင်ယာမတ်ကတ် တင်း
ဘုတ်က ဆုရတုံးက ဥရောပတစ်ခွင် လှည့်ခဲ့သေးတာကိုး။ ဒီတုံးက ရောက်လေရာ
နိုင်ငံတွေမှာ ပန်းချီကားတွေရေးဆွဲပြီး ရောင်းခဲ့တာ ကွယ့်။ ပုံတူဗေဒလည်း
ဆွဲပေးခဲ့သေးတယ်။ ပြင်သစ်ရောက်တော့ ပဲရစ်မှာ သူပန်းချီကားတွေကို လက်ခံပြီး
ဝယ်ခဲ့ကြတယ်"

"အို

... ဝမ်းသာဖို့ ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ တကယ့်ကို ပါရမီ ရှိတဲ့လူပဲ"

"အင်း

... ပါရမီလည်းပေါ့ကွယ်။ သူ့ရဲ့ အပင်ပန်းခံပြီး

ကြိုးစားအားထုတ်မှုကလည်း တော်ရုံလူ လိုက်မမီနိုင်ဘူးကွယ့်။ လူတွေက
လူတစ်ယောက် ထူးချွန်လာရင် ကံပါလို့၊ ပါရမီပါလို့လို့ အမြဲပြောကြ တာ။
တကယ်တမ်းကြတော့ ကံတို့ ပါရမီတို့ ရေခံမြေခံ ကောင်းကောင်း ရွေးပြီး
အပင်ပန်းခံ စိုက်ပျိုးနိုင်မှ မျိုးစေ့ကလေးက အပင်ဖြစ်လာပြီး တစ်စတစ်စနဲ့
အကိုင်းအခက်တွေ ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်လာမှာပေါ့။ ပြီးတော့ အသီးအပွင့်တွေ
သီးပွင့်လာမှာပေါ့ မောင်တောအုပ်ရဲ့။ ဒီတော့ သူ့ရဲ့ ကံ၊ ပါရမီတို့တင်မကဘဲ သူ့ရဲ့
အခုဘဝ ကြိုးစားအားထုတ်မှု တွေကိုလည်း ချီးမွမ်းရမှာကွယ့်"

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုသံဟိတ်။ အလွန်မှန်ကန်တဲ့ စကားပေပဲဗျာ"

"ဦးဘဉာဏ်ရဲ့ ရေဆေးကားတွေ တွေ့ရင် သေသေချာချာ ကြည့်
မောင်တောအုပ်ရဲ့။ ဦးဘဉာဏ်က လိုအပ်တဲ့ နေရာတွေမှာ အဖြူရောင်ရောပြီး
အကြည်ဆွဲတာကွယ့်။ သူ့ရေဆေးကားတွေလည်း အလွန်ကောင်းတာကလား"

"ကိုသံဟိတ်ပြောပြတာနဲ့ အခုတောင်ထသွားပြီး ကြည့်လိုက် ချင်ပြီဗျာ"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သောအခါ ကိုသံဟိတ်က သူ၏ မေးစေ့

ဘယ်ဘက်ထောင့်မှ မွဲနက်ကလေး လှုပ်သွားအောင် ပြုံးလိုက် ပြီးလျှင်

... "ဒီညလည်း ပြပွဲမဖွင့်သေးပါဘူးကွယ်။ မနက်တော့ ကြည့်ရမှာ ပေါ့လေ။

ကဲ ... ကဲ ... စောစော အိပ်ရာဝင်ပေတော့ မောင်တောအုပ် ရေ။
မနက်စောစောထပြီး ဘရိတ်ဖတ်စ် စားပြီးတာနဲ့ သွားကြတာပေါ့" ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ရာသို့ စောစောဝင်ခဲ့လေတော့၏ ။

*

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသံဟိတ်တို့သည် နံနက်အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ
ကပျာကယာ ရေချိုးကြလေ၏ ။ ပြီးလျှင် ကိုသံဟိတ်က ဥရောပဝတ်စုံကို
ကျကျနနဝတ်၍ နက်တိုင်ကိုပါ စည်းလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်ကတော့ မီးခိုးရောင်
သက္ကလပ်ဘောင်းဘီကို ဝတ်၍ အပေါ်မှ ဘလေဇာကုတ်အကျ..ကို ထပ်၍
ဝတ်လိုက်လေ၏ ။

"ကဲ

... တစ်ခုခု သွားပြီးစားကြစို့ မောင်တောအုပ်ရေ။ စားသောက်ပြီးမှပဲ
ဂျူဗလီဟောကို သွားကြတာပေါ့ကွယ်"

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း ပြန်၍
ပြောရလေ၏ ။

"အဆင်သင့်ပါပဲဗျာ။ သွားကြရုံပေါ့"

ဟု ပြောရင်း ဖိနပ်များ စီးလိုက်ကြလေ၏ ။ ပြီးလျှင် အခန်း တံခါးပိတ်၍
လှေကားမှ ဆင်းခဲ့ကြလေတော့၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့လှေကားမှ ဆင်းလာ၍

အလယ်ထပ်သို့ ရောက်ချိန်တွင်

"အလို

... ဒါက ဘယ်သွားကြမလို့တုံး"

"အောင်မယ်

... ကံကောင်းပေလို့ပါလား။ အုပ်မိရုံကလေးပဲ ရှိတယ်ဗျို့"

ဟူသောအသံများကို လှေကားရင်းမှ ကြားလိုက်ရလေတော့၏ ။ "ဟာ

... ကိုဘခင်နဲ့ ကိုထွန်းသောင်ပါလားဗျ"

ဟု ကျွန်ုပ်က နှုတ်ဆက်လိုက်လေရာ ကိုဘခင်က သူ၏

ဟစ်တလာနှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကို လက်နှင့်သပ်ရင်း မော့ကြည့်လေ၏ ။

သံလက်သီးထွန်းသောင်ဟု ခေါ်သော လူထွားကြီးကလည်း ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေကာ

... "ဒီလိုထွက်ပြေးလို့ လွတ်ဦးလားဗျ"

ဟု ပြောလေ၏ ။ ပြီးလျှင် ကြီးမားသော သူ၏ လက်သီးကြီးကို သူ၏

လက်ဝါးထဲတွင် ထည့်၍ ပွတ်နေလေတော့၏ ။

"တည့်တည့်ကို တိုးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲကိုး"

ဟု ကိုသံဟိတ်ကလည်း ရယ်မော၍ ပြောလေ၏ ။

"ဘယ်သွားကြမှာတုံးဗျ။ နှစ်ယောက်စလုံး ရှိုးအပြည့်နဲ့ပါလား"

ဟစ်တလာဘခင်ခေါ် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ အင်စပိတ်တော် ကိုဘခင်က

မေးလေ၏ ။

"ဂျူဗလီဟောကို သွားမလို့ဗျ။ အဲဒီ မှာ ပန်းချီပြပွဲ ရှိတယ်လေ ဗျာ။

ဒီနေ့ပဲ ဖွင့်မှာဗျ။ ကိုဘခင်တို့ရော လိုက်ခဲ့ပါလား"

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် ဒါလဟိုဇီလမ်း(မဟာဗန္ဓုလလမ်း)နှင့် လွစ္စလမ်း(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း) ထိပ်တွင် ရပ်၍ စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

"ဒီမှာ အိုင်ဆေးကိုသံဟိတ်၊ ဒါကိုလည်း တစ်ဆိတ်ကြည့်စမ်း ပါဦးဗျ"

ဟု ပြောရင်းမှ ကိုထွန်းသောင်ကြီးက စာအိတ်အညိုကြီး တစ်လုံးကို ထုတ်ပြလေ၏။ ကိုသံဟိတ်သည် စာအိတ်ကြီးကို သေသေ ချာချာ ကြည့်လိုက်ကာ

... "ရက်ရက်စက်စက် သတ်ကြပြန်ပြီပဲ။ လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့နေရာကို မင်းကြီးတောင်ရောက်သွားပြီပဲ။ ဒါဆိုရင်တော့ သေတဲ့လူဟာ ပေါ့ သေးသေးထဲက ဟုတ်မယ်မထင်ဘူးဗျ။"

အင်း

... နေပါဦးဗျ။

ဪ ဖြစ်မှဖြစ်ရပါလေ့ဗျာ။ မင်းယာထရိတ်ဒင်းကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးမင်းယာ ပါလား။

အလို သူမိန်းမအငယ်ပါ သေတာပဲကိုး။ ဒါဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ အခုလာတာ ဝင်ဒါမီယာထဲကပေါ့။ ဟုတ်စ ... ကိုဘခင်"

ဟု ကိုသံဟိတ်က တန်း၍ ပြောလိုက်လေရာ ကိုဘခင်ရော ကိုထွန်းသောင်ပါ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားကြလေတော့၏။

"ဘယ်လိုလဲဗျ ကိုသံဟိတ်ရဲ့။ အချင်းချင်းတွေပဲဗျာ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ"

"ဘာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမှာတုံးဗျ ကိုထွန်းသောင်ရဲ့"

"ခင်ဗျားက မှော်အောင်ထားတယ် မဟုတ်လား"

"အလို ... ဘာကြောင့်များတုံးဗျ။ ကျုပ်ရပ်က စုန်းတွေ၊ ကဝေတွေပုံ ပေါ်နေလို့လား"

"ဟာ

... မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား ပြောနေတာတွေက အတိအကျတွေချည်း ဖြစ်နေလို့ပါ"

"ဟာ

... ကိုထွန်းသောင်ရယ်၊ ကျုပ်က ဘာမှော်မှ မအောင် ပါဘူးဗျာ။ ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်ပြီး တွေးလိုက်တာပါ။ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ကြပြန်ပြီဆိုတာက ခင်ဗျား ဖိနပ်ဦးမှာ သွေးတွေ စိုနေတယ်။ သွေးဆိုတာ သေချာတာက ယင်တွေအုံနေတယ်လေဗျာ" ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေရာ ကိုထွန်းသောင်ကြီးသည် သူ့ဖိနပ်ကို အလန့်တကြား ငုံ့ကြည့်လေ၏ ။

"ဟာ

... ဟုတ်သားပဲ"

ဟု ပြောရင်း ခြေထောက်ကြီးကို ခါလိုက်ကာ ဖိနပ်ဦးကို သဲနှင့် ဖိပွတ်လေတော့၏ ။

"ရက်ရက်စက်စက် သတ်လို့သာ အလောင်းတွေရဲ့ ဘေးပတ် လည်မှာ သွေးတွေအိုင်နေလို့ ခင်ဗျားဖိနပ်မှာ သွေးတွေပေနေတာပေါ့ဗျ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားပေးတဲ့စာအိတ်က စီအိုင်ဒီကစာအိတ် မဟုတ်ဘူးဗျ။ ထောင့်မှာ မင်းယာထရိတ်ဒင်းကုမ္ပဏီဆိုတဲ့ စာလုံးလေးတွေ ပါတယ် လေဗျာ။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မင်းကြီးဟာ အခင်းဖြစ်တဲ့ အိမ်ကို ရောက်ပြီး အဲဒီ ကနေ စာတစ်စောင်ရေးပြီး အဆင်သင့် တွေ့တဲ့စာအိတ်နဲ့ စာကို ထည့်၊ ကျုပ်ဆီကို ပို့ခိုင်းတာနေမှာပေါ့။ မင်းကြီးကိုယ်တိုင် အားချင်းဆင်းလာဆိုတော့ လူသတ်မှုဟာ

ကြီးလို့နေမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ထင်ရှားတဲ့သူ သေလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါဆိုရင် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကိုမင်းယာ ကိုယ်တိုင် သေတာဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိတယ်။ ကိုမင်းယာဆိုတဲ့လူကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သူ့မှာ အိမ်ထောင်သုံးခု ရှိတယ်ဗျ။ မင်းကြီးအခုလို ပြာပြာသလဲ ဆင်းပုံထောက်ရင် တတိယမိန်းမနဲ့ ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တတိယမိန်းမက ဘို ကပြားမဗျ။ ဝင်ဒါမီယာထဲမှာနေတာ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကို ဝင်ဒါ မီယာက လာတာလို့ ကျုပ်က တစ်ထစ်ချ ယူဆလိုက်တာပါ။"

"ဪ"

... ကိုသံဟိတ်ရယ်၊ ခင်ဗျားရှင်းပြတော့လဲ အားလုံး ဟာ ရှင်းနေတာပါလား။ ဒီလိုသာ ခင်ဗျားရှင်းမပြရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကျိန်းသေ စွပ်စွဲတော့မှာဗျ။ ခင်ဗျားဟာ ရုက္ခစိုးမှော်လို မှော်ပညာ တစ်ခုအောင်ထားတာလို့ကို ပြောတော့မှာ" ကိုသံဟိတ်ရဲ့ တွေးလုံးတွေကတော့ လိုက်လို့ကို မမီနိုင်အောင် ပါပဲဗျာ"

ဟု ကိုထွန်းသောင်ရော ကိုဘခင်ကပါ ပြောလေ၏ ။

"ဝင်ဒါမီယာထဲကိုသွားရမှာဆိုတော့ တစ်ခုခုစားဦးမှဗျို့။ အဲဒီ အထဲမှာက ဘာဆိုင်မှရှိတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့က တစ်ခုခု စားပြီးရင် ဂျူဗလီဟောက ပန်းချီပြပွဲကို သွားကြမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး ဆင်းလာတာ။ ဘာမှမစားရသေးဘူး။"

"ကျွန်တော်တို့လည်း မစားရသေးပါဘူး လက်ဖက်တင်နင်ရာ။

ကဲ

... ဒီအနီးအနားမှာပဲ တစ်ခုခု စားသွားကြတာပေါ့ဗျာ"

ဟု ကိုဘခင်က ပြောလေရာ ကိုသံဟိတ်က

"ဒါဆိုရင် ဒီချစ်တီးဆိုင်မှာပဲ ချာပါတီဖြစ်ဖြစ်၊ အာလူးပူရီ ဖြစ်ဖြစ် စားကြတာပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာ လက်ဖက်ရည်လည်း ရပါတယ်ဗျ"

"ဟာ ... ကောင်းတာပေါ့ဗျာ"

ဟု ကိုထွန်းသောင်းကြီးက ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဘခင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နေသောတိုက်၏ အောက်ထပ်တွင်ရှိသော ချစ်တီးဆိုင်သို့ဝင်ရန် ပြင်ကြလေတော့၏။

"ကဲ ... ခင်ဗျားတို့ သွားနှင့်တော့ဗျာ။ ကျုပ်အပေါ် ခဏ ပြန်တက်ဦးမယ်။ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းကလေးတွေ ယူလိုက်ဦးမယ်"

ဟု ပြောကာ ကိုသံဟိတ်က အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်၍ တက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်က ချစ်တီးဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ချာပါတီတစ်ပွဲစီမှာ၍ စားလိုက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက် နေစဉ်မှာပင် ကိုသံဟိတ် ရောက်လာလေ၏။

ကိုသံဟိတ်သည် စောစောက အဝတ်အစားများကို လဲဝတ် လာလေ၏။ ဘလေဇာကုတ်အစား လောင်းကုတ်ကို ဝတ်လာလေ၏။ နက်တိုင်ကိုလည်း ဖြုတ်ပစ်ခဲ့ကာ ခေါင်းတွင် သက္ကလပ်ဦးထုပ်အပျော့ တစ်လုံးကို ဆောင်းလာလေ၏။

ကိုသံဟိတ်လည်း ချာပါတီတစ်ပွဲ မှာ၍ စားသောက်လေ၏။ အားလုံးစားပြီးသောအခါ လက်ဖက်ရည်ကျကျတစ်ခွက်စီ မှာ၍ သောက်ကြလေ၏။ ကိုဘခင်က ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပြီးသောအခါ

"ကဲ

... သွားကြစို့ဗျို့"

ဟု ကိုသံဟိတ်က လှုံ့ဆော်လိုက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကားပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုဘခင်က ဆီဒင်ကား ကလေးကို မောင်းကာ

ဒါလဟိုဇီလမ်း(မဟာဗန္ဓုလလမ်း)မှ ဆူးလေဘုရား လမ်း၊ ဆူးလေဘုရားလမ်းမှ
ကော်မရှင်နာလမ်း(ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လမ်း)သို့ ချိုးလိုက်ကာ
ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းအတိုင်း မောင်းလာကာ ရေတာ ရှည်လမ်းမှ
ဖောက်ထွက်လိုက်လေ၏ ။ ပြီးလျှင် လင့်လမ်းမှ ဝင်ဒါမီယာထဲသို့ ချိုးချလိုက်လေ၏
။

ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် လမ်းကလေးများကို ချိုးကွေ့
မောင်းနှင်းလာပြီး အတန်ကြာသောအခါ လွန်စွာ သေသပ်လှပသော
တစ်ထပ်တိုက်ကလေး၏ ရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏ ။ ကိုဘခင်က ကားကို ခြံတွင်
ရပ်လိုက်သောအခါ ကိုသံဟိတ်သည် ကားထဲမှ ဆင်းသွားကာ နောက်ဘက်သို့ ပြန်၍
လျှောက်သွားလေ၏ ။

သစ်ပင်အုပ်ကလေးများ ရှိသောနေရာသို့ရောက်လျှင် ရပ်လိုက် ကာ
မြေပြင်သို့ ငုံ့ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏ ။ ဆောင်းလေကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း
တိုက်နေသည်ဖြစ်ရာ ကိုသံဟိတ်၏ လောင်းကုတ်အကျ.. ကြီးသည် လေထဲသို့
တဖြတ်ဖြတ် လွင့်နေလေတော့၏ ။ ခဏကြာလျှင် ကိုသံဟိတ်သည် မြေပြင်တွင်
ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ကာ လမ်းဘေးမှ မြက်ပင်ကလေးများအတွင်းသို့
သေသေချာချာ ကြည့်လေ၏ ။

သူ၏ လောင်းကုတ်ကြီးထဲမှ မှန်ဘီလူးကြီးကို ထုတ်ယူကာ
မြက်ပင်များကြားတွင် ထင်နေသော ခြေရာများကို သေသေချာချာ ကြည့်လေ၏ ။
ပြီးလျှင် ခေါင်းညိတ်၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်လေ၏ ။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို
လေးလေးနက်နက် တွေးလေ၏ ။

ပြီးမှ ကားဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာကာ မြေပြင်သို့ ငုံ့ကြည့်လာလေ၏ ။
ထို့နောက် အိုင်ဗီပန်းနွယ်များ တွယ်တက်နေသော အုတ်တံတိုင်းကို
တစ်ချက်ကြည့်လေ၏ ။ အိုင်ဗီနွယ်အချို့ ပြတ်ကျနေသည်ကို တွေ့ရသော အခါ
"လူသတ်သမားက ဒီနေရာက ကျော်တက်သွားတာဗျ။ ပြန်ဆင်းတော့လည်း

ဒီနေရာကပဲ ဆင်းတာ။ အဆင်းရောအတက်ရော ဒီနေရာကပဲ လုပ်သွားတာတောင် ပန်းနွယ်တွေက ပုံစံသိပ်မပျက်ဘူးဗျ။ တော်တော်ကို ပေါ့ပါးသွက်လက်တဲ့ကောင်ပဲ။"

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် ကိုသံဟိတ်ပြသော နေရာကို သေသေချာချာ ကြည့်ကြလေ၏ ။ "ပြီးတော့ ဒီကောင်လာတာ ရထားနဲ့လာတာဗျ။ ဟိုသစ်ပင် အုပ်အုပ်ကလေးအောက်မှာ ရထားရပ်ထားတာ။ ရထားဘီးရာက မြက်ပင် တွေကြားမှာ တော်တော်ကလေး နက်ဝင်နေပုံရတယ်။ ရထားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ဒီကောင့်ခြေရာတွေလည်း တွေ့ရတယ်ဗျ။ ဒီကောင် ဖိနပ် မပါဘူးဗျ"

"ဗျာ

... ဖိနပ်မပါဘူး ဟုတ်စ

... ကိုသံဟိတ်"

ဟု ကိုဘခင်က အံ့သြပြီး မေးလေ၏ ။ "ဟုတ်တယ် ကိုဘခင်ရဲ့။ ဒီကောင့်ခြေရာတွေကို အထင်းသား တွေ့နေရတယ်။ ဟောဒီခြံကို လျှောက်လာတဲ့ ခြေရာလမ်းကြောင်းနဲ့ ပြန်ထွက်သွားတဲ့ ခြေရာလမ်းကြောင်းကို တွေ့ရတယ်။ အပြန်လမ်း ကြောင်းက ခြေရာတွေမှာ ယင်ကောင်တွေ နားနေတယ်ဗျ။ သူ့ခြေ ထောက်မှာ သွေးပါလာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့" ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေရာ ကိုထွန်းသောင်ကြီးက အံ့သြလွန်းသဖြင့်

... "မြင်တတ်လိုက်တာ ကိုသံဟိတ်ရာ"

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏ ။ ကိုသံဟိတ်ကတော့ တွေးလက်စကိုသာ ဆက်၍ တွေးနေလေ၏ ။

"ပြီးတော့ ရထားက အငှားရထားမဟုတ်ဘူးဗျ။ အပိုင်ရထား ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ရထားဘီးရာတွေကို ကြည့်ရတာ များများ အသုံးပြုထား ပုံ မရှိဘူး။

ဒါပေမယ့် ရထားဆွဲတဲ့မြင်းကတော့ ရှေ့ခြေထောက်တစ်ဖက် နာနေတယ်။
ရထားရပ်ထားတုံးမှာ နာနေတဲ့ သူ့ခြေထောက်ကို မကြာ မကြာ
မြှောက်ထားပုံရတယ်ဗျ။ ခြေရာသုံးခုက နက်ပြီး ထင်နေတယ်။ ရှေ့ဘက်က
လက်ဝဲဘက်ခြေထောက်ရာက ထင်ရုံကလေးပဲ ရှိတယ်"

"အလို

... ကောင်းလိုက်တဲ့ တွေးလုံးဗျာ။ အံ့ဩပါရဲ့"

ဟို ကိုသံဟိတ်ကလည်း ပြောလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် ကိုသံဟိတ်
ပြောနေပုံကို နားထောင်၍ စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ချီးမွမ်းနေမိလေတော့၏ ။

"ကဲ

... အိုင်ပီတို့ အိမ်ထဲဝင်ကြည့်ကြစို့ဗျာ"

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောရင်းမှ ခြံထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏ ။

လွန်စွာလှပသေသပ်သော ဘိုဆန်ဆန် တစ်ထပ်တိုက်ကလေးကို
တစ်ချက်မော့ကြည့်ရင်းမှ ကိုသံဟိတ်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လေ၏ ။
ခြံထဲတွင်တွေ့ရသော ပုလိပ်များထဲမှ ဌာနအုပ်က ခပ်သုတ် သုတ် ထွက်လာကာ
ကိုသံဟိတ်ကို ဆီးကြိုလေ၏ ။

"ကျွန်ုပ်က ဗဟန်းက ဌာနအုပ်ပါ။ လက်ဖတင်နင် ပါလာမယ် ဆိုလို့
ဝမ်းသာပြီး မျှော်နေတာ ခင်ဗျ။ အဖြစ်ကတော့ မြင်လို့တောင် မကောင်းပါဘူးဗျာ"

ဟု ဗဟန်းဌာနအုပ်က ဆီးကြို၍ ပြောလေ၏ ။

"ပထမဆုံးစသိတာ ဘယ်သူလဲဗျ။ ခြံက ဒီလောက်လုံနေတာ ဆိုတော့
သိဖို့တောင် မလွယ်ဘူးဗျ"

ဟု ကိုသံဟိတ်က မေးလိုက်လေရာ ဌာနအုပ်က

"နွားနို့ပို့တဲ့ကုလားလေး စသိတာ လက်ဖတင်နင်ရဲ့"

"နို့"

... အဲဒီ ကောင်လေးရောဗျ"

"ရှိပါတယ်။ ဟေ့"

... ကျော်ခေါင် အပွန်းကို ခေါ်လိုက်စမ်း ကွာ" ဟု ဌာနအုပ်ကြီးက ပြောလိုက်သောအခါ ကျော်ခေါင်ဟုခေါ်သော ပုလိပ်သားကလေးက ခြံဝင်းဘေးမှ အုံးပင်အောက်တွင် ထိုင်နေသော ခါးတောင်းကြိုက်ကုလားကလေးကို ခေါ်လာလေ၏။ "အပွန်း မင်း မနက်က ဘယ်လိုတွေ့တာတုံး"

ဟု ကိုသံဟိတ်က အပွန်းဟုခေါ်သော နွားနို့ပို့သည့် ကုလား ကလေးကို မေးလေ၏။

"ဒီအိမ်က ရှိလင်ဒါသခင်မနော်၊ ချွန်တော့်နွားနို့ကို နေ့တိုင်း ယူတယ်။ ချွန်တော်လာတာ နောက်ကျတယ်နော်၊ ရှိလင်ဒါသခင်မက မကြိုက်ဘူး ဆပ်။ ဒါကြောင့် ချွန်တော် စောစောလာရတယ်။ ဒီမနက် ချွန်တော်ရောက်တော့ ခြံတံခါးက ပိတ်ထားတယ်။ ခါတိုင်း ချွန်တော် လာရင် သခင်မနော် ခြံထဲမှာ ပန်းတွေ ရေလောင်းနေပြီ။ ချွန်တော် စောင့်ကြည့်တယ်။ တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရဘူး။ ဒါနဲ့ ချွန်တော် ခြံတံခါးကို ကျော်ဝင်ပြီး အိမ်ဘေးက ပတ်သွားတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေအားလုံးလည်း ပိတ်ထားတယ်။ ချွန်တော် ပြတင်းပေါက် မှန်ကနေ အထဲကို ချောင်းကြည့်တော့ အားပါး သွေးတွေ သွေးတွေ မြင်မကောင်းဘူး ဆပ်။ ချွန်တော့်သခင်မရော သူ့ယောက်ျား ဗမာသူဌေး ရော သွေးတွေထဲမှာ လဲနေတယ် ဆပ်။ ချွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့ ခြံထဲကပြန်ထွက်ပြီး ဘေးအိမ်တွေကို လိုက်ပြောတော့ တယ်လီဖုန်းဆက်ပေးကြတယ်။ ဒီမှာတင် ဟောဒီက ဌာနအုပ်ဆပ်ရဲ့ အဖွဲ့တွေရောက်လာပြီး တံခါးတွေဖျက်ဝင်ကြတာပါ"

ဟု နွားနို့ပို့သော အပွန်းက သေသေချာချာ ပြောပြလေ၏

'အေး

... အေး

... ကောင်းပြီ အပ္ပနာ။ မင်းပြောတာ ပြည့်စုံပါတယ်"

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်ပြီးလျှင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ဌာနအုပ်ရော ကျွန်ုပ်တို့ပါ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ထဲသို့ရောက်လျှင် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်၍ စာရေးနေသော ကိုအုန်းသင်က ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်လာသည်ကို မသိဟန် ဆောင်၍ စာကိုသာ ဆက်ရေးလေ၏။

"အင်း

... ကိုသံဟိတ်ရေ ကျုပ်တို့က အခုမှ အမှုကို စပြီး လေ့လာမလို့ ရှိသေးတယ်။ ကိုအုန်းသင်ကတော့ အစီရင်ခံစာတောင် ရေးနေပြီဗျို့။"

ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက ကိုအုန်းသင်ကို ကလိလေ၏။ ထိုအခါ ကိုအုန်းသင်က နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ ... "ဝွတ်မောနင်း လက်ဖတင်နင်၊ ဖမ်းရမယ့်လူတွေကို စစ်ထုတ် နေတာဗျို့။"

"ဟာ

... လုပ်ပါ

... လုပ်ပါ ကိုအုန်းသင်"

ဟု ကိုသံဟိတ်က ခပ်ပင့်ပင့်ကလေး ပြောလိုက်သောအခါ ကိုအုန်းသင်သည် ရင်ဘတ်ကြီးကို မသိမသာကော့၍ ... "ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး အသတ်ခံရတယ်ဆိုကတည်းက ကုမ္ပဏီ က ဝန်ထမ်းတွေကလွဲရင် ဘယ်သူရှိဦးမလဲဗျာ။ အဲဒီ အထဲက ငွေတွေ အလွဲသုံးစားလုပ်ထားတဲ့ ကောင်တွေကို စစ်ဆေးလိုက်ရင် ဒီအမှုက ဘွားခနဲ ပေါ်လာမှာပါဗျာ"

"ဟာ

... ဟုတ်လိုက်တာ အိုင်ပီစုတ်ချွန်းရယ်။ ကုမ္ပဏီက ဒရဝမ်တွေ၊

တံမြက်စည်းလဲ့တဲ့ကောင်တွေပါ မချန်နဲ့နော်။ အကုန်သာ ဖမ်းပေတော့"

ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက အင်စပိတ်တော်ကိုအုန်းသင်ကို ပြောလေရာ
ကိုအုန်းသင်က မျက်နှာပျက်သွားပြီးလျှင်

... "ခင်ဗျားတို့ကတော့ လက်ဖတင်နင်သံဟိတ်ကို အားကိုးဖို့ပဲ
တတ်ကြတာ။ ကိုယ်ကိုတိုင် အားထုတ်ဖို့တော့ တစ်ခါမှ ထည့်မစဉ်းစား ဘူးမို့လား။
ကျုပ်တို့ကတော့ ကြိုးစားရမှာပဲဗျို့။ ကိုယ့်ဘဝတိုးတက်ရာ
တိုးတက်ကြောင်းကတော့ ကိုယ်ကိုတိုင်ပဲ လုပ်ယူရမှာပဲ"

"ဟာ

... စုတ်ချွန်းရယ် ခင်လို့နောက်တာပါကွာ။ စိတ်မဆိုး ပါနဲ့။ စုတ်ချွန်း
မင်းကြီးတွေ ဘာတွေဖြစ်ရင် ပစ်ထားနဲ့နော်"

"စိတ်ချ ... စိတ်ချ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ရုံးခန်းရှေ့မှာ စန္ဒရီ စောင့်ခိုင်းမယ်"

"ဟား

... ဟား

... ဟား

... ဟား"

ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက အော်၍ ရယ်လေ၏ ။ ထိုအချိန်မှာပင်
"ကလစ်

... " ဟူသော အသံကြီး ထွက်လာကာ အခန်းထဲတွင် ဝင်းခနဲ
ဖြစ်သွားလေတော့၏ ။

"ဪ

... ဆပ်ကလေးကောင်းစိန် ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်တာကိုး"

ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက ပြောလေ၏။ ဆပ်ကျောင်းဆင်းစ
ရာဇဝတ်ကလေး မောင်ကောင်းစိန်သည် ဓာတ်ပုံရိုက်သော ကင်မရာကြီး တစ်လုံးကို
လွယ်လျက် အိမ်ထဲတွင် လှည့်ပတ်၍ ဓာတ်ပုံရိုက်နေလေ တော့၏။

"ရိုက်လှချည်လား မောင်ကောင်းစိန်ရဲ့။ တဝင်းဝင်းကို
ဖြစ်နေတော့တာပါလား။"

ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက မေးလိုက်လေရာ ဆပ်ကလေး
ကောင်းစိန်ကလည်း မျက်နှာခပ်တင်းတင်းလုပ်ကာ

... "ရိုက်ရတယ် ကိုထွန်းသောင်ရေ ... ရိုက်ရတယ်ဗျို့

...။ ကျွန်တော်စုံစမ်းထောက်လှမ်းတဲ့နည်းက ကမ္ဘာ့အဆင့်မီ
နည်းစနစ်တွေဗျ။ ထင်ရာမြင်ရာ ရမ်းတွေတဲ့နည်း မဟုတ်ဘူးဗျို့။" ဟု
ဆပ်ကလေးကောင်းစိန်ကလည်း ရီသဲ့သဲ့နှင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကိုထွန်းသောင်ကြီးက

... "မင်းကြီးဖြစ်မယ့်လူ နှစ်ယောက်တောင်ဆိုတော့ ခွကျတာ ပဲကွာ။
ဘယ်သူရုံးခန်းမှာ သွားပြီး စန္ဒရီလုပ်ပေးရမှန်းတောင် မသိတော့ ဘူးဗျို့။"

ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် 'ကလစ်'

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဝင်းခနဲ လက်သွားပြန်တော့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်
ကိုသံဟိတ်လည်း စီအိုင်ဒီမှ အင်စပိတ်တော်များ၏ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
ထွေကြငေါ့ကြသည်ကို ကြည့်၍ ပြုံးမိကြလေ၏။ ကိုသံဟိတ်ကတော့
သူထုံးစံအတိုင်း အိမ်အနေအထားကို ကြည့်၍ တွေးနေလေ၏။ ပြီးလျှင်
ဗဟန်းဌာနအုပ်နှင့် ပုလိပ်သားများ ဖျက်၍ ဝင်ထားသော တံခါးကို သေသေချာချာ
စစ်ဆေးကြည့်လေ၏။

"တော်တော်ကိုတော်တဲ့ လက်သမားတွေ ဆောက်သွားတဲ့ တိုက်ပဲ

ကိုဘခင်ရဲ့။ ဒီတိုက်ထဲကို အိမ်ရှင်တံခါးဖွင့်မပေးဘဲ ဝင်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်ဘူးဗျို့။"

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ... "ကြွပါလက်ဖတင်နင်။ အလောင်းတွေက ဒီအခန်းမှာပါ။"

ဟု ဗဟန်းဌာနအုပ်က ပြောလိုက်လေရာ ကိုသံဟိတ်သည် ဌာနအုပ်၏ နောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုသံဟိတ်၏ နောက်မှ လိုက်ခဲ့ကြလေ၏။

ကြမ်းပြင်တွင် ပက်လက်ကြီးများလန်၍ သေနေသော ယောက်ျား အလောင်း တစ်ခုနှင့် မိန်းမအလောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ မိန်းမသည် ဆံပင်နီညိုရောင်ရှိပြီး ဖြူဖွေးသောအသားအရည် ရှိလေ၏။ ပြူးထွက်နေသောမျက်လုံးများသည် အပြာရောင်ဖြစ်လေရာ ဥရောပသွေးနှင့် မြန်မာသွေးရောထားသူ ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေ၏။ ဖြူဖွေးသောအသားပေါ်တွင် အမည်းကွက်ကြီးများကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ သေနေသော မိန်းမသည် စကပ်ရှည်ကြီးနှင့် အကျလက်ပြတ်ကလေး ဝတ်ထားလေရာ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် မည်သည့်ဒဏ်ရာမှ မတွေ့ရပေ။ ယောက်ျားကြီး၏ အလောင်းတွင် ဒဏ်ရာနှစ်ခု တွေ့ရလေ၏။

ခေါင်းတွင် ဘယ်ဘက်ချိုစောင်းကြီး ဟက်တက်ကွဲနေကာ ခေါင်းအတွင်းမှ ဦးခေါင်းခွံ ဖြူဖြူကြီးကိုပင် တွေ့နေရလေတော့၏။ လည်ပင်းတွင်လည်း ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေရာ လည်ပင်းတစ်ဝက် ကျော်ကျော် လောက်အထိ နက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ယောက်ျားအလောင်း၏ ရုပ်ရည်မှာ မြန်မာစစ်စစ် ပုံညူဏာန်ဖြစ်လေ၏။ ရုပ်ချောချော ဥပမိရုပ် ကောင်းကောင်း ဖြစ်လေ၏။

ကိုသံဟိတ်သည် ကြမ်းပြင်တွင် အိုင်ထွန်းနေသော သွေးများ ကို တက်နင်းကာ မိန်းမအလောင်းအနီးတွင်ထိုင်၍ အသားပေါ်တွင် ထင်နေသော

အမည်းကွက်ကြီးများကို မှန်ဘီလူးနှင့် သေသေချာချာ ကြည့်လေ၏။ ပြီးလျှင် လက်အိတ်ကို သေသေချာချာစွပ်၍ မိန်းမ အလောင်းကို တွန်း၍ မှောက်လိုက်လေ၏။ သည်တော့မှ မိန်းမအလောင်း ၏ ကျောဘက်တွင် ဓားမြှောင်နှင့် ထိုးထားသည့်ဒဏ်ရာကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

ကိုသံဟိတ်သည် ဓားဒဏ်ရာကို မှန်ဘီလူးနှင့် သေသေချာချာ ကြည့်လေ၏။ ပြီးလျှင် အနီးဝန်းကျင်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်လေ၏။ ကိုသံဟိတ်ကြည့်ရှုရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ရော ပုလိပ်သားကလေးများပါ လိုက်၍ ကြည့်ကြလေ၏။ ကိုသံဟိတ်မျက်လုံးများ ရပ်တန့်သွားရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ရှိ သစ်သားထဲတွင် စိုက်ဝင် နေသော ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

"အဲဒီ ဓားမြှောင်ကို မထိကြနဲ့။ အဲဒီ ဓားမှာ အဆိပ်ပါတယ်"

ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်လေရာ အနားတွင်ရပ်နေသော ပုလိပ်သား ကလေး နှစ်ယောက်မှာ ယောင်၍ ဖယ်ရှားသွားကြလေတော့၏။ ပြီးလျှင် ကိုသံဟိတ်သည် သွေးအိုင်ထဲတွင် ထင်နေသည့် ခြေရာကို မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်ပြန်၏။ ခြေရာမှာ သိပ်မကြီးလှဘဲ ခပ်ငယ်ငယ်သာ ဖြစ်၏။ ချောက်နေပြီဖြစ်သော သွေးကွက်များပေါ်တွင် အတိုင်းသားထင်ကျန်နေသည့် ခြေရာများမှာ ဖိနပ်စီးထားခြင်း မရှိပေ။ ကိုသံဟိတ်သည် ထိုခြေရာကို သေသေချာချာကြည့်ပြီးသော အခါတွင်မှ ယောက်ျားအလောင်းကို ကြည့်လေ၏။ ခေါင်းမှဒဏ်ရာကို မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် လည်ပင်းမှ တစ်ဝက်ခန့် ပြတ်နေ သော ဒဏ်ရာကို ကြည့်ပြန်သည်။ ပြီးလျှင် ယောက်ျားအလောင်း၏ ခေါင်းဘက်သို့ သွားကာ ခေါင်းမှဒဏ်ရာကို သေသေချာချာ ထပ်၍ ကြည့်ပြန်၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးများ ချင်းချင်းနီနေသော ယောက်ျား အလောင်းကိုကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုသံဟိတ် တွေးနေလေတော့၏။

ပြီးလျှင် ထိုင်ရာမှထ၍ ရပ်လိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်ဘောင်တွင်

စိုက်နေသော ဓားမြှောင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လေ၏။ ဓားမြှောင်၏ အသွားတွင် တွန့်နေသောနေရာကလေး ရှိလေရာ ကိုသံဟိတ်သည် ထိုနေရာကို မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်လေ၏။ ဓားမြှောင်၏ အသွားတစ်ဝက်ခန့် အထိ ရွဲနေသော သွေးများကိုလည်း သေသေချာချာ ကြည့်လေ၏။ ပြီးလျှင် ဓားကို အရိုးမှ သေသေချာချာကိုင်၍ နှုတ်ယူလေ၏။ ပြီးမှ စက္ကူအိတ်ကြီးထဲသို့ သေသေချာချာ ထည့်လိုက်ကာ

...

"ဒီဓားဟာ တော်တော်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ဓားပဲဗျ"

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေရာ ကိုဘခင်က မျက်မှောင် ကြုတ်ကာ

...

"အဆိပ်တွေ လူးထားတာကို ပြောတာလား ကိုသံဟိတ်" ဟု မေးလေ၏။
"ထိုအခါ ကိုသံဟိတ်က

... "အဆိပ်လူးလိုက်၊ နေလှမ်းလိုက်၊ ခြောက်သွားရင် ထပ်လူး လိုက်နဲ့ အချိန်တော်တော်ကြာအောင် အဆိပ်လူးထားတဲ့ဓားဗျ ကိုဘခင်ရဲ့။ ဒီဓားနဲ့ ထိလိုက်လို့ကတော့ ရှုရုံနဲ့တင် သေနိုင်တယ်ဗျို့"

"အလို

... တယ်လည်းကြောက်စရာကောင်းပါလား ကို သံဟိတ်ရဲ့"

ဟု ကိုဘခင်က ပြောလိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းမွေးပြားပြားကြီးကို လက်နှင့်သပ်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကိုသံဟိတ်သည် ခြေရာပုံစံထင်နေ သော သွေးစများနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ ထိုခြေရာများသည် အိမ် ထဲသို့ ဝင်သွားလေရာ ကိုသံဟိတ်လည်း ထိုခြေရာများအတိုင်း လိုက်လေ တော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုသံဟိတ်နောက်မှ လိုက်ကြလေ၏။

ကိုသံဟိတ်က ခြေရာများကို မှန်ဘီလူးနှင့် သေသေချာချာ

စစ်ကြည့်လေ၏။ ခြေရာများသည် မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ရောက်သွားကာ
ပျောက်သွားလေ၏။ သည်တော့မှ ကိုသံဟိတ်သည် ခေါင်းကို ညိတ်လိုက် ကာ
မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကို အတွင်းမှဝင်၍ မော့ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်
ကိုသံဟိတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေ လေ၏။ ပြီးမှ မီးဖိုဆောင်၏
ဘေးတံခါးကို ဖွင့်လိုက်က အိမ်၏ ခေါင်းရင်း ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုသံဟိတ်၏ နောက်မှ လိုက်ကြရပြန်လေ၏။ ကိုသံဟိတ်သည်
မီးဖိုဆောင်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ သစ်ကိုင်းကြီး ထိုးကျနေသော သရက်ပင်ကြီး၏
ခြေရင်းသို့သွားကာ ကြည့်လေ၏။ မီးဖိုခေါင်းမိုးသို့ ထိုးကျနေသည့် သစ်ကိုင်းကြီးကို
သေသေချာချာကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးနေလေ၏။ ပြီးတော့မှ အိမ်ထဲသို့
ပြန်ဝင်သွားကာ အလောင်းများရှိသောအခန်းသို့ ဝင်သွား လေ၏။ ပြီးလျှင်
စားပွဲခုံပေါ်ရှိ သေတ္တာအနီကလေးကို မယူ၍ ကြည့် လေ၏။ ကတ္တီပါစနှင့်
ဖုံးအုပ်ထားသော သေတ္တာနီကလေးသည် မျောက် လက်ကလေးနှင့်
သော့ကွင်းကလေးပါ ပါရှိလေ၏။ ယခုမူ မျောက်လက် ကလေးသည် ကွေးနေကာ
သေတ္တာကို စုပ်ထားသည့် ဝက်အူကလေးများ လည်း ပြုတ်ထွက်နေသည်ကို
တွေ့ရလေ၏။

သေတ္တာကလေး၏ မျောက်လက်ကို တစ်ခုခုနှင့်ကော်၍ ဖွင့်ထား
သည်မှာ သေချာနေလေတော့၏။ ကတ္တီပါအနီပေါ်တွင် ညိုမည်းမည်း အရောင်များ
စွန်းနေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရလေ၏။ ကိုသံဟိတ်က သေတ္တာနီကလေးကို ဖွင့်၍
အတွင်းကိုကြည့်လေ၏။ ပြီးတော့မှ

... "ကိုဘခင်ရေ ဟောဒီသေတ္တာ နီကလေးထဲက ပစ္စည်းအတွက်
သတ်ကြတာဗျို့"

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ကိုသံဟိတ် စုံစမ်း
ထောက်လှမ်းနေပုံကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်ရှုနေသော ဗဟန်းဌာနအုပ်နှင့်
ပုလိပ်သားကလေးများမှာ ကိုသံဟိတ်ပြောမည့်စကားကို စိတ်ဝင်တစား

နားထောင်နေကြလေ၏။

"ဘာပစ္စည်းများတုံးဗျ"

ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကိုသံဟိတ်က ပြောလေ၏။

"ဘာပစ္စည်းဆိုတာတော့ အတတ်မပြောနိုင်ဘူး ကိုထွန်းသောင် ရဲ့။ ရတနာတစ်ခုခုတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သေတ္တာအရွယ်အစားနဲ့ ယှဉ် ကြည့်ရင် သုံးလက်မပတ်လည်လောက်ရှိတဲ့ ပစ္စည်းပဲဗျ။ တန်ဖိုးရှိလို့သာ အခုလို လူသတ်ပြီး ယူတာပေါ့ဗျာ"

"အေးဗျာ ...

ဘာပစ္စည်းများပါလိမ့်"

ဟု ကိုဘခင်ကလည်း ဝင်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ်တွင် ကိုသံဟိတ်က အောက်ပါတိုင်း ပြောပြလိုက်လေ၏။ "လူသတ်သမားက ရထားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး လာတာဗျ။ သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကလေးတွေ အောက်မှာ မှောင်ရိပ်ခိုပြီး သူ့ရထားကို ရပ်ထားတယ်။ သူ့ရထားကို ဆွဲတဲ့မြင်းက ဘယ်ဘက်ရှေ့ခြေထောက် နာနေတယ်ဗျ။ လူသတ်ကောင်က ဝင်းတံတိုင်းကို ကျော်တက်ပြီး ခြံထဲကို ဝင်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းရင်းက သရက်ပင်ကြီးပေါ်ကို တက်တယ်။ အဲဒီ ကမှ မီးဖိုခေါင်းမိုးပေါ်ကို ကိုင်းကျနေတဲ့ သစ်ကိုင်းကနေ မီးဖို ခေါင်မိုးပေါ်ကို တက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကနေ ဝင်လာ တာဗျို့"

"ဗျာ

... မီးခိုးခေါင်းတိုင်က ဟုတ်စ"

"ဟုတ်တယ်

... ကိုထွန်းသောင်။ ဒီကောင်က လူကောင် သေးသေးကလေးဗျ။

ဖိနပ်လည်း စီးမထားဘူး။ မီးဖိုခေါင်းတိုင်ထဲကနေ ကြိုးနဲ့ဆင်းတာဗျ။
တော်တော်တော့ ပေါ့ပါးသွက်လက်နေတဲ့ ကောင်မျိုး။ အိမ်ထဲရောက်တော့
အရက်ဇီမ်ရစ်နေတဲ့ သူဌေးကိုမင်းယာနဲ့ တိုက်ကြ ခိုက်ကြတာပေါ့။ ကိုမင်းယာက
ဟောဟိုက အဆိပ်ဓားနဲ့ တိုက်တယ်။ ဒီကောင်က ရဲတင်းနဲ့ဗျ။"

"ဗျာ

... ရဲတင်း ဟုတ်စ"

"ဟုတ်တယ်

... ကိုထွန်းသောင်။ ဒီကောင် လူသတ်တဲ့ လက်နက်က ရဲတင်းဗျ။
ကိုမင်းယာရဲ့ ဒဏ်ရာတွေဟာ ရဲတင်းနှင့်ခုတ်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေဗျ။"

"အဲဒီ မှာတင် ကိုမင်းယာရဲ့ တတိယမိန်းမဖြစ်တဲ့ ဟောဒီ ဘိုကပြားမက
အခန်းထဲကနေ အသံတွေကြားပြီး ပြေးထွက်လာပုံပဲဗျ။ တိုက်ပွဲထဲကို သူ
ဘယ်လိုပါသွားသလဲတော့ မသိဘူး။ လူသတ်သမားက သူ့ကိုပဲ
အကာအကွယ်ယူလိုက်သလား မပြောတတ်ဘူးဗျ။ ကိုမင်းယာ လူသတ်သမားကို
အပိုင်ထိုးလိုက်တဲ့ ဓားချက်က သူ့မိန်းမရဲ့ ကျောကုန်း ကို စိုက်ဝင်သွားလိမ့်မယ်။
ဒီမှာတင် ကိုမင်းယာလည်း မယားဇောနဲ့ အတင်းဝင်တိုက်ပုံ ရတယ်ဗျ။
လူသတ်သမားရဲ့ သတ်ကွင်းထဲကို ဝင်သွားတော့မှာပေါ့ဗျာ။ ခေါင်းကို
တစ်ချက်ခုတ်ပြီးမှ လည်ပင်းကို ပိုင်းတာမျိုး။ ပြီးတော့မှ
ဟောဒီသေတ္တာနီကလေးထဲက ပစ္စည်းကိုယူပြီး ဝင်လာတဲ့ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကပဲ
ကြိုးနဲ့ ပြန်တက်သွားတာမျိုး။ ပြန်ထွက် သွားတဲ့ ခြေရာတွေမှာ
သွေးတွေပေနေတယ်ဗျ။"

"ကိုသံဟိတ်ရဲ့ တွေးလုံးတွေကတော့ လိုက်လို့မမီနိုင်အောင် ပါပဲဗျာ။
ထိုင်ကြည့်နေတဲ့အတိုင်းပဲ"

ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက ချီးမွမ်းလေရာ ကိုသံဟိတ်က

ခေါင်းခါလိုက်လေ၏။

"မဟုတ်သေးဘူးလေ ကိုထွန်းသောင်းရဲ့။ အခု ကျုပ် ပြော တာက လူသတ်သမား ဘယ်လိုလာတယ်၊ ဘယ်လိုသတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်လိုပြန်သွားတယ်ဆိုတာကိုပဲ ပြောနိုင်တာလေ။ ဘယ်သူသတ်တယ် ဆိုတာ ပြောနိုင်သေးတာမှ မဟုတ်တာ"

"ဒါပေမယ့် လက်ဖတင်နင်ရယ်၊ ဒီလောက်အထိ တွေးနိုင်တာ ပဲ နည်းမှတ်လို့ဗျာ" ဟု ကိုဘခင်ကလည်း ဝင်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုသံဟိတ်က "အင်း

... ဒီလူသတ်မှုမှာ ထူးခြားတာကလေးတွေတော့ ရှိနေတယ်ဗျ။ ဒီကောင်ဟာ ဖိနပ်မစီးတာရယ်၊ မီးခိုးခေါင်းတိုင်က ဝင်နိုင်အောင် သေးကွေးတာရယ်၊ ရဲတင်းကို လက်နက်လုပ်တာရယ် ဒါတွေဟာ တော်တော်ထူးခြားနေတဲ့ အချက်တွေပဲဗျ။ ထူးခြားတဲ့ အချက် အလက်တွေ ဘာမှမတွေ့ရင်သာ ဖမ်းဖို့ခက်တတ်တာမို့လားဗျ။ အခုလို ထူးခြားတဲ့အချက်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလူသတ်သမားကို မိနိုင် လောက်တယ်လို့တော့ ပြောရမှာပေါ့ဗျာ"

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလေ၏။ ပြီးလျှင် အနေအထားများကို အပြီးသတ်စစ်ဆေးပြီးလျှင် ဗဟန်းဌာနအုပ်၊ ကိုအုန်းသင်နှင့် ဆပ်ကလေး မောင်ကောင်းစိန်တို့ကို နှုတ်ဆက်၍ ဝင်ဒါမီယာမှ ပြန်၍ ထွက်လာခဲ့လေ တော့၏။

...

*

အခန်း (၂)

နောက်တစ်နေ့တွင် ကိုသံဟိတ်သည် အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာလျှင်လာချင်းမှာပင် ဆိုဖာခုံကြီးပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း အလိုက်သိစွာပင် ရေအေးကလေးတစ်ဖန်ခွက်ကို ခပ်၍ တိုက်လိုက်လေ၏။ ကိုသံဟိတ်သည် ဘာကိုမှ မပြောနိုင်သေးဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုသာ အားရပါးရ ဖွာရှိုက်လေ၏။

အတန်းကြာတော့မှ

... "ဝင်ဒါမီယာက လူသတ်မှုရဲ့တရားခံကိုတော့ ခြေရာခံမိပါပြီ ကွယ်"

"အလို

... တယ်လည်း မြန်တာကလား ကိုသံဟိတ်ရဲ့"

"ဟာ

... ကျုပ်ပြောတာက ခြေကြောင်းခံမိတာကို ပြောတာပါ မောင်တောအုပ်ရဲ့။ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတော့ အခုထိ မသိသေးဘူး ကွယ့်"

"ဟာ

... ဒါလည်း လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာဗျာ"

'နို့

... နေပါဦး ကိုသံဟိတ်ရဲ့ ဘယ်လိုများ ခြေကြောင်းခံမိ တာလဲဗျ"

"ဒီလိုမောင်တောအုပ်ရဲ့ လူသတ်သမားဟာ ဖိနပ်မစီးတာကို တွေ့ရတော့ တော်တော်ကလေး ထူးခြားနေတယ်ကိုကွယ့်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှ ကင်းဘတ်ဖိနပ်ကလေးဖြစ်ဖြစ် စီးပြီးလုပ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါမှ ကိုယ့်ခြေရာ မကျန်ခဲ့မှာပေါ့။ အခုတော့ ဒီလူသတ်သမားဟာ ဖိနပ် စီးမထားဘူးဆိုတော့ ဖိနပ်

စီးလေ့စီးထမရှိတဲ့ လူမျိုးမို့လို့ပေါ့ကွယ်" "ဖိနပ်စီးလေ့မရှိတာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဗျ"

"အိမ်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ လက်သမားတွေ၊ ပြီးတော့ မြစ်ရိုးမှာ လှေနဲ့ သွားလာလုပ်နေတဲ့ လှေထိုးသားတွေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ သွားလာလုပ်ကိုင်တဲ့ သူတွေပေါ့"

"ဪ"

... ဟုတ်သားပဲဗျ။ အဲဒီ လူတွေက ဖိနပ်မှ စီးလေ့ မရှိကြတာ"

"ဒါပေမယ့် ဒီလူက ခေါင်မိုးပေါ်ကို သရက်ပင်ကတစ်ဆင့် တက်တယ်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကို အဖုံးဖွင့်ပြီး ဝင်တယ်။ ပြီးတော့ လူသတ် လက်နက်ကို ရဲတင်းသုံးတယ်ဆိုတော့ လူသတ်သမားဟာ လှေထိုးသား တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွယ့်။ လက်သမားပဲ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်"

"အို"

... ဒီအကြောင်းကို အိုင်ပီကိုအုန်းသင်ကိုတော့ မပြော လိုက်နဲ့ ကိုသံဟိတ်ရေ"

"ဘာဖြစ်လို့တုံး မောင်တောအုပ်ရဲ့"

"ဟာ"

... ကိုသံဟိတ်ရယ်၊ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးမှာရှိတဲ့ လက် သမားတွေကို အကုန်ဖမ်းပြီး ရိုက်ပုတ်စစ်နေမှာဖြင့် အကျိုးနည်းရ ချည်ရဲ့ဗျာ"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သောအခါ ကိုသံဟိတ်က ပြုံးလိုက် ပြီးလျှင် ...
"မောင်တောအုပ်ပြောတာလည်း ဟုတ်သားကွယ့်။ အခု လောက်ဆိုရင် မင်းယာထရိတ်ဒင်းကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတွေ တော်တော် များများကို ဖမ်းပြီးလောက်ပြီထင်တယ်"

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် လှေကားမှ တက်လာ သော

'တကွပ်ကွပ်'နှင့် ခြေသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

"အလို ... ဟစ်တလာကြီး ရောက်လာပြန်ပါရောလား
မောင်တောအုပ်ရေ" ဟု ခြေသံကို တစ်ချက်နားထောင်ရုံနှင့် မည်သူဆိုသည်ကို
အတတ်ပြောနိုင်သော ကိုသံဟိတ်သည် ကျွန်ုပ်အား တံခါးဖွင့်ခိုင်းလေ၏။
ကျွန်ုပ်ကလည်း ခပ်သုတ်သုတ်သွားကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရလေ၏။

"ဂွတ်အာဖတာနူး ကိုဘခင်" ဟု ကျွန်ုပ်က နှုတ်ဆက်လိုက်လေရာ

... "ဂွတ်အာဖတာနူး ကိုတောအုပ်"

ဟု ကိုဘခင်ကလည်း ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။

"ကြွပါ ကိုဘခင် ... ကြွပါ။ ဘာများထူးလာလို့လဲဗျ"

ဟု ကိုသံဟိတ်က ခရီးဦးကြိုပြု၍ မေးလေ၏။

"ထူးပါဘိလား လက်ဖတင်နင်ရယ်။ ကျုပ်တို့လူ အင်စပိတ် တော်
ကိုအုန်းသင်တစ်ယောက်တော့ တပည့်လက်သားအစုံအလင်နဲ့
မင်းယာထရိတ်ဒင်းကုမ္ပဏီက စာရွက်စာတမ်းတွေကို ပွစတတ်အောင် ရှာပြီး
ဖမ်းတဲ့လူတွေ ဖမ်းလာလောက်ရောပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ စီအိုင်ဒီထဲမှာ စာရေးတွေ
စာရေးမတွေ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲသာ မပြောတတ်တာမျိုး"

ဟု ကိုဘခင်က သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွေးပြားပြားကြီးကို လက်နှင့် သပ်ရင်း
စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသံဟိတ်လည်း
ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ရယ်၍ သာနေကြရလေ၏။ "ကိုဘခင်လာတာနဲ့
အတော်ပဲဗျ။ ကားရောပါရဲ့လား"

ဟု ကိုသံဟိတ်က မေးလိုက်လေရာ ကိုဘခင်က ခေါင်းညိတ်
ပြလိုက်ကာ

... "ပါ"

... ပါတယ် ကိုသံဟိတ်ရဲ့။ ကိုသံဟိတ် ဘယ်များ သွားချင် လို့တုံး"

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကိုသံဟိတ်က ... "ကပ္ပလီကွက်သစ်ထဲကို သွားချင်လို့မျိုး"

ဟု ပြောလေရာ ကိုဘခင်က ... "ဒါဆိုလည်း သွားကြစို့လေ"

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသံဟိတ်လည်း အဝတ်အစားလဲကာ အောက်သို့ဆင်း၍ ကိုဘခင်၏ ကားကလေးထဲသို့ ဝင်ကြလေ၏။ ကိုဘခင်လည်း ကားကလေးကို စက်နှိုးကာ ဒါလဟိုဇီလမ်း (မဟာဗန္ဓုလလမ်း)အတိုင်း မောင်း၍ ဘုန်းကြီးလမ်းအထိ ဆင်းခဲ့လေ၏။ ဘုန်းကြီးလမ်းကို ရောက်သောအခါမှ ညာဘက်သို့ချိုးကာ။ အင်းစိန်လမ်း အတိုင်း ထောင်တက်ခဲ့ကာ မြေနီကုန်းသို့ ရောက်သောအခါတွင်မှ ညာဘက်သို့ ချိုးပြီးလျှင် ကပ္ပလီကွက်သစ်သို့ သွားခဲ့လေ၏။

ကိုဘခင်က သူ၏ ဆီဒင်ကားကလေးကို ဘီးလှိမ့်ရုံကလေး မောင်း၍ လမ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ကပ္ပလီကွက်သစ်မှာ အိမ်ခြေ သိပ်မများလှသဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေရန်ကိစ္စမှာ များစွာမခဲယဉ်းလှပေ။ သို့သော် ကိုသံဟိတ်သည် ဤအရပ်သို့လာ၍ မည်သူ့ကို ရှာဖွေမှန်းလည်း ကျွန်ုပ်တို့ မသိရပေ။

"ကိုဘခင်ရေ အဲဒီ ရှေ့က ကာကာဆိုင်ကလေးနားမှာ ကား ခဏရပ်လိုက်ဗျာ။ မောင်တောအုပ်က အောက်ဆင်းပြီး ကာကာဆိုင်ပိုင်ရှင် ကို လက်သမားဖိုးစီ ဘယ်မှာနေသလဲလို့ မေးလိုက်ပါကွယ်"

ကျွန်ုပ်လည်း ကိုခင်ကားရပ်ပေးလိုက်သည်နှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကာ လမ်းဘေး၌ တဲထိုး၍ ရောင်းနေသော ကာကာဆိုင် ကလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။

"ဘာများအလိုရှိပါသလဲ ဘုရားဆပ်"

ဟု ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသော ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့ကုလားကြီးက ကျွန်ုပ်ကို လှမ်း၍
မေးလေ၏။

"ဪ ... ဒီအနီးအနားမှာ လက်သမားလုပ်တဲ့ ဖိုးစီ နေသလားလို့"

"ဖိုးစီလား နေပါတယ် ... နေပါတယ်။ လက်သမား အားကြီး
တော်တယ်။ ဒါပေမယ့် အားကြီးပျင်းတဲ့လူ။ အလုပ်မှန်မှန်မသွားဘဲ အိမ်မှာချည်း
အိပ်အိပ်နေလို့ သူ့ကို အလုပ်အပ်ထားတဲ့လူတွေက သူ့ကို လာလာခေါ်ရတယ်။
အခုလည်း ဘရားဆပ်တို့ လိုက်လာရပြီမို့လား"

"အေးကွာ ... အဲဒီ ဖိုးစီအိမ်ကို လမ်းညွှန်ပေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘရာဆပ်။ ဟောဒီတည့်တည့်သွားလိုက်ရင်
လမ်းကလေးတစ်လမ်း တွေ့လိမ့်မယ်။ ဘယ်ဘက်ကို ကွေ့လိုက်ပါ။
ထိပ်ဆုံးကအိမ်ဟာ ဖိုးစီအိမ်ပါပဲ"

"ကောင်းပါပြီ"

ဟု ပြောလိုက်၍ ကျွန်ုပ်က ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့လေ၏။
ကာကာဆိုင်မှ ဗိုက်ရွဲ့ဆရာ၏ လမ်းညွှန်သောအသံကို ကိုဘခင်ရော ကိုသံဟိတ်ပါ
ကြားကြရလေရာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ပြန်ပြောရန် မလိုတော့ ပေ။

ကားကလေးကို ကိုဘခင်က ဆက်၍ မောင်းလာလေရာ လမ်း ကလေး
တစ်လမ်းသို့ ရောက်လာလေ၏။ ကိုဘခင်က သူ၏ ဆီဒင်ကား အနီကလေးကို
ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်သောခါ ခပ်ယိုင်ယိုင် ဖြစ်နေသော
သစ်သားအိမ်ကလေးတစ်လုံး၏ ရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

"ဒီအိမ်ပဲဖြစ်မယ်ဗျို့။ ဖိုးစီက စောစောက ကာကာဆိုင်ပိုင်ရှင် ပြောတဲ့
အတိုင်းပဲ ပညာကောင်းပေမယ့် အားကြီးပျင်းတဲ့ကောင်။ ဒီတော့
ကြီးပွားသင့်သလောက် မကြီးပွားတော့ဘူးပေါ့လေ"

ကားစက်သပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကိုသံဟိတ်က ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်သွား
လေတော့၏။

"ဟေ့

... ဖိုးစီ ... ဖိုးစီရှိသလား"

ဟု မေးလိုက်လေရာ ထဘီရင်လျားထားသော မိန်းမ တစ်ယောက်
နို့စို့အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို ခါးထစ်ခွင်ရင်း ထွက်ကြည့် လေ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်ရှင်။ ကိုဖိုးစီ အိပ်နေပပါတယ်"

"ဖိုးစီကို ခဏနှိုးပေးပါဗျာ။ သူ့ကို ပိုက်ဆံပေးဖို့ လာတာပါ"

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေရာ ထဘီရင်လျားနှင့် မိန်းမလည်း
အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် အိပ်မှုနံရံခွား နှင့်
ထလာသောလူတစ်ယောက်သည် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာလေ၏။

"ဟာ

... ဆရာပါလား။ လာပါဆရာ ... လာပါ"

ဟို ကိုသံဟိတ်ကို ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ သည်တော့မှ ကိုသံဟိတ်နှင့်
လက်သမားဖိုးစီသည် ရင်းနှီးနေသူများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဘခင်က
ရိပ်မိလေ၏။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ချထားသော ကုလားထိုင်များပေါ်သို့
ဝင်ထိုင်မိကြချိန်တွင် ကိုသံဟိတ်က စတင်၍

... "ဖိုးစီ ဟိုဘက်က ဝင်ဒါမီယာက နှစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်မှု
အကြောင်း မင်း ကြားပြီးပြီလားကွ"

"ဟာ ...

ကြားပါသော်ကော ဆရာရယ်။ အောင်မလေး ... ကြားရုံနဲ့တောင်

ရင်တွေပန်တွေ တုန်လိုက်တာဗျာ"

ဟု ပြောရင်း ဖိုးစီဆိုသူက သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်ဘုတ်သိုက် ကြီးကို တဖျင်းဖျင်းကုတ်လေ၏။ ပြီးလျှင် သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွေး ကုတ် ကုတ်ကြီးကို လက်နှင့်သပ်၍

... "မကြားစရာလည်း မရှိဘူးလေ ဆရာရဲ့။ စမ်းချောင်းဘက် သွားလည်း ဒီသတင်းပဲ။ ဗဟန်းဘက်သွားလည်း ဒီသတင်းပဲ လူတွေ ပြောနေကြတာကလား ဆရာရဲ့။"

"ဪ"

... လူတွေက ဒီသတင်းကို ဒီလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားနေကြသလားကွ"

"ဟာ"

... စိတ်ဝင်စားပါပြီလား ဆရာရယ်။ ဒီလောက် လုံခြုံတဲ့ တိုက်ထဲကို တံခါးမပွင့်ဘဲ ဝင်နိုင်ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားတာဆိုတော့ ဒီလူသတ်မှုသတင်းက အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်ကြတာပေါ့ဗျာ။ တချို့လူတွေကြတော့လည်း ချဲ့ကားပြောကြတာပေါ့ဗျာ။ လူသတ်သမားကပဲ ရှိန်းပြီးသလိုလို တိုက် ထဲကို ကိုယ်ပျောက်ပြီး ရောက်လာသလိုလိုတွေ ချဲ့ကားပြောကြတာ တွေလည်း ကြားရတယ် ဆရာရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ဒါမျိုးကို မယုံပါဘူးဗျာ"

"အင်း ..."

ဖိုးစီက ဘယ်ဆိုးလို့တုံးကွ။ လူတွေက မဆင်ခြင်ဘဲ ရမ်းသမ်းယုံနေကြတဲ့ အချိန်မှာ မင်းက ဆင်ခြင်ပြီးမှ ယုံတတ်တယ် ရှိတော့ မဆိုးပါဘူးကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါထက်ဆရာတို့ ကျွန်တော့်ဆီလာတာက
ကိစ္စများရှိလို့လဲဗျ"

ဟု ဖိုးစီက မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကိုသံဟိတ်က တစ်ခုခုကို
ချင့်ချိန်နေကာ စကားလုံးကို စဉ်းစားပြီးမှ ပြောလေ၏။

"ဒီလိုဖိုးစီရဲ့၊ မင်းတို့ ဒီရန်ကုန်က လက်သမားဆရာတွေထဲမှာ
သူ့ဂုဏ်ပုဒ်ကလေးတွေနဲ့ သူ ရှိကြတယ်လို့ ငါ သိတယ်ကွ။ ဥပမာ မင်းဆိုရင်
'စရွေးဖိုးစီ' လို့ ခေါ်ကြတယ်ကွာ။ မင်းက အတွင်းပိုင်း အနုစိတ်ကိုင်တဲ့နေရာမှာ
စရွေးသိပ်နိုင်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ စရွေး ပိုင်လွန်းလို့ မင်းကို
'စရွေးဖိုးစီ'လို့တောင် ခေါ်ရတယ်မို့လား။"

ဟု ကိုသံဟိတ်က မေးလိုက်လေရာ ဖိုးစီက သူ၏ နှုတ်ခမ်း
မွေးကုတ်ကုတ်ကြီးများကို ကားသွားအောင် ရယ်လိုက်လေရာ သွားဝါဝါ ကြီးများပင်
ပေါ်သွားလေ၏။

"အေး ... အဲဒီ လိုပဲ 'ဆောက်မောင်တင်' ဆိုတာက ဆောက် ရိုက်၊
ဆောက်ထွင်းလုပ်တဲ့နေရာမှာ အတော်ဆုံးမို့လား။ 'ရွှေဘော်ငထွန်း'"

ဆိုရင် ရွှေဘော်ထိုးတဲ့နေရာမှာ သိပ်တော်တယ်လေ။ အဲဒီ
လိုမျိုးပေါ့ကွာ။ သံရိုက်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူ့အတော်ဆုံးလဲကွ"

"ဟာ ...

ဆရာကတော့ တကယ့်ကို လူတော်ပဲဗျာ။ ကျွန်တော် တို့
လက်သမားလောကကို တော်တော်ကို နှံ့နှံ့စပ်စပ် သိထားပေတာပဲ"

ဟု ဖိုးစီက ပြောလိုက်ရင်း စဉ်းစားလိုက်ကာ

"သံငိုက်ဆိုတဲ့ကောင်ပေါ့ ဆရာ။ သံကို တည်ပြီးရင် တူနဲ့
လွှဲရိုက်တဲ့နေရာမှာ နောက်ပြန်ရိုက်သွင်းရင်တောင် သံမကောက်အောင်

ရိုက်နိုင်တဲ့ကောင် ဆရာရဲ့"

"ဪ"

... မင်းတို့ လူတော်တွေပါလားကွ။ စရွေးဖိုးစီရဲ့"

ဟု ကိုသံဟိတ်က ချီးမွမ်းလေရာ ဖိုးစီက ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ပြီးလျှင်

"ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာဆိုသလိုပေါ့ ဆရာရယ်"

"နေပါဦးဖိုးစီရဲ့ မင်းတို့လက်သမားဆရာလောကမှာ စရွေး ဖိုးစီ၊

ရွှေဘော်ငထွန်း၊ ဆောက်ငတင်၊ သံငိုက်ဆိုတဲ့ လူတော်တွေ ရှိသလို ရဲတင်းခုတ်တာ

ကျွမ်းကျင်တဲ့လူကော မရှိဘူးလားကွယ့်" ဟု ကိုသံဟိတ်က မေးလိုက်လေရာ ဖိုးစီက

သူ၏ ခေါင်း ဘုတ်သိုက်ကြီးကို တဖြည်းဖြည်းကုတ်လိုက်ပြီးမှ

... "ရှိပါပြီလား ဆရာရယ်။ သူကမှ တကယ့်ဆရာဗျ။ တကယ့်

လက်သမားဆရာ အကျော်အမော်"

"ဟေ

... ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘယ်သူများပါလိမ့်"

"ရွှေရဲတင်းမောင်အုတ်စီဆိုရင် လက်သမားလောကမှာ မသိတဲ့ သူ

မရှိဘူးဗျ။ သူ့အဖေက ဘုံပျံဦးမိုးသီးလေဗျာ။ ကျောင်းကြီးတွေ၊

ဘုရားတန်းဆောင်းတွေ၊ ဘုံအဆင့်ဆင့်နဲ့ ဆောက်တဲ့အခါမှာ ဘုံပျံ ဦးမိုးသီးကို

အပ်ကြရတာ ချည်းပဲဗျ။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးဦးမိုးသီးကတော့ ဆုံးသွားပါပြီလေ။

နှမြောဖို့ အားကြီးကောင်းတာ ဆရာရဲ့။ ဒီလို ဆရာကြီးတွေသေရင် ကျွန်တော်တော့

သိပ်နှမြောတာဗျာ"

"အေးပါ

... ဖိုးစီရဲ့။ မင်းကတော့ လူတန်ဖိုးကို အတော်သိတဲ့ လူပဲ။

နို့ ... အဲဒီ ဆရာကြီး ဘုံပျံဦးမိုးသီးက ဘာရောဂါနဲ့ဆုံးတာလဲကွယ့်"

"ဟာ

... ဆရာရယ်၊ ဘာရောဂါနဲ့မှ မဟုတ်ဘူး။ ပိုးထိပြီး ဆုံးတာ။
လိုက်ပို့လိုက်ကြတဲ့ လက်သမားတွေဆိုတာ မနည်းပါဘူးဗျာ။ လူစုံတက်စုံပါပဲ။
ဆရာကြီးထိတဲ့ပိုးက အဆိပ်တော်တော်ပြင်းပုံ ရတယ်ဗျို့။ သချင်းရောက်လို့
ခေါင်းဖွင့်ကြည့်ကြတော့ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းပြာနေ တော့တာပါပဲဗျာ"

"အလို

... ဒီလောက်တောင် ပြင်းတဲ့အဆိပ်ပဲ။ ဘာမြွေများ
ကိုက်တာပါလိမ့်ကွယ်"

"အဲဒါတော့ အတိအကျမသိဘူး ဆရာရဲ့။ ညဘက်ခြံထဲကို
လမ်းဆင်းလောက်တုံး ပိုးထိသွားတာလို့ ပြောတာပဲ"

"ဪ

... နှမြောစရာပေါ့ကွယ်။ ဆရာကြီးဆုံးတော့ သူ့သား က အလုပ်တွေကို
ဆက်ပြီး ဦးစီးနိုင်ရဲ့လား"

"ဟာ

... စီးနိုင်ပါပြီလားဗျာ။ ကိုအုတ်စီကလည်း လူတော်ပါ။ သူ့အဖေဆီက
ပညာအမွေတွေအားလုံး ရထားလိုက်တာပါ"

"ဪ

... ဒီလိုဖြင့် တော်သေးတာပေါ့။ ဖိုးစီနဲ့ သူတို့နဲ့ တွဲပြီး
အလုပ်လုပ်ဖူးသေးလား"

"မကြာမကြာ တွဲဖူးတာပေါ့ ဆရာရဲ့။ ဆရာ ခုနကမေးတဲ့ ဝင်ဒါမီယာက
တိုက်ကလေး ဆောက်တုံးကလည်း ကျွန်တော်ပါတာပါ ဆရာရဲ့။ အဲဒီ
တိုက်ကလေးထဲမှာ နံရံကပ်လုပ်ထားတဲ့ ဗီရိုတွေ၊ ခန်းဆီး တွေ၊ အခန်းတွေအားလုံး

ကျွန်တော့်လက်ရာတွေပေါ့ ဆရာ။ သူဌေး ဦးမင်းယာက သူ့ရဲ့တတိယမိန်းမ စိတ်တိုင်းကျအောင် ဆောက်ပေးထား တာဗျ။ ဒီအိမ်ထဲကို ဝင်နိုင်တဲ့ လူသတ်သမားကိုလည်း ကျွန်တော် အံ့သြပါရဲ့ဗျာ။ သူ ဒီအထဲရောက်အောင် ဘယ်လိုများ ဝင်သလဲဆိုတာ တွေးကိုမတွေးတတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဆောက်ခဲ့တဲ့အိမ်ပဲ ဆရာရယ် ဘယ်လောက် လုံခြုံတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အသိဆုံးပေါ့။ သူဌေး ဦးမင်းယာက ဆရာကြီးဦးမိုးသီးနဲ့ မောင်အုတ်စီတို့သားအဖကို သေသေ ချာချာကို ရွေးပြီးမှ အပ်တာဗျ။"

"ဪ"

... အဲဒီ တိုက်ကို ဆရာဦးမိုးသီးတို့သားအဖ ဆောက် တာပေါ့။"

"ဟုတ်တယ်လေ ဆရာရဲ့။ အဲဒီ တိုက်ဆောက်ပြီး ငါးလလောက် အကြာမှာ ဆရာဦးမိုးသီး ဆုံးတာလေ။ အခုတစ်ခါ အိမ်ရှင်လင်မယား လူသတ်ခံရပြန်ပြီဆိုတော့ ဒီအိမ် ခိုက်များ ခိုက်သလားလို့တောင် ကျွန်တော်တွေးနေတာ ဆရာရဲ့။"

"ဟာ"

... အဲဒီ လိုမျိုးတွေ တကယ်ကော ရှိလို့လား ဖိုးစီရဲ့။"

ဟု ကိုသံဟိတ်က မေးလိုက်လေရာ ဖိုးစီက မျက်မှောင် တစ်ချက်ကုတ်လိုက်ကာ

... "ဟာ"

... ရှိပါပြီလား ဆရာရယ်။ အိမ်ဆောက်တာ အမှား အယွင်းရှိရင် ခိုက်တာပေါ့ဗျာ။"

"ဒါထက် အဲဒီ လက်သမားဆရာ ဦးမိုးသီးတို့သားအဖက ဘယ်မှာနေတာတုံး ဖိုးစီရဲ့။"

"ဗဟန်းမှာ ဆရာရဲ့။ ဖအေရောသားရော အိမ်ထောင်မရှိကြဘူးလေ။
ဦးမိုးသီးကလည်း လူပျိုကြီးပဲ ဆရာရဲ့။ ကိုအုတ်စီကို မွေးစားတာ"

"ဪ"

... ဒီလိုလား။ ဒါဆိုတော့ တစ်အိမ်ထဲနေကြတာပေါ့လေ"

ဟု ကိုသံဟိတ်ကပြောရင်း ဦးမိုးသီး၏ အိမ်ကို လမ်းညွှန်ခိုင်းလေ၏။
ဖိုးစီကလည်း ကိုသံဟိတ်ကို သေသေချာချာ လမ်းညွှန်လေ၏။ ကိုသံဟိတ်သည်
အိမ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက်ကာ

... "ကဲ"

... ဖိုးစီ ငါ့ကို အခုလို သေသေချာချာ ပြောပြတဲ့အတွက်
ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ။ ငွေနှစ်ဆယ် ကလေးမုန့်ဖိုးပေါ့ကွာ"

ဟု ကိုသံဟိတ်က ဖိုးစီကို ငွေနှစ်ဆယ်ပေး၍ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။
ပြန်ကာနီးတွင် ဖိုးစီက

... "ဆရာတို့ ကိုအုတ်စီနဲ့ အိမ်တွေဘာတွေဆောက်ရင်
ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခေါ်ကြပါ။ အတွင်းပိုင်းအချောကိုင်ဖို့ကတော့ ကျွန်တော်
အားလုံးတာဝန်ယူတယ်ဗျာ"

ဟု အော်ပြောလိုက်လေရာ ကိုသံဟိတ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ ...
"အေးပါ ဖိုးစီရာ၊ မင်းလည်း ပါရမှာပါ"

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ဟစ်တလာဘခင်ဟုခေါ်သော အင်စပိတ်တော်
ကိုဘခင်ကြီးက ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ ခွီးခွီးခွီးနှင့် ရယ်လေတော့၏။

*